

«Και όμως έχει μέσα στις ρίζες της ψυχής του τη χαρά»

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Όταν ήμουν στα Ιεροσόλυμα, με πλησίασε μια καλογριούλα έως περίπου πενήντα ετών.

- Γέροντα, θέλω να σου πω τον λογισμό μου.

- Τι θες να πεις;

Λέει:

- Είναι σαν ένα όραμα, ότι επάνω σ' ένα βουναλάκι ήσαν τρεις Πατριαρχάδες· Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ. Και είπα: Εσείς είσαστε;

- Ναι, εμείς είμαστε.

- Πατέρες, να 'ρθω κι εγώ εκεί;

- Έλα, λέει.

- Από πού να 'ρθω;

- Να, εκεί είναι ο δρόμος.

- Δε βλέπω δρόμο, λέει. Δε βλέπω.
- Ψάξε και θα τον βρεις, λέει.
- Μα δε βλέπω δρόμο.
- Βρε χριστιανή μου, λέει, ψάξε και θα τον βρεις. Εκεί μπροστά στα ποδάρια σου είναι.
- Μα τούτος ο δρόμος είναι δύσβατος, όλο πουρνάρια, βάτα, φίδια, πέτρες. Πού θα περάσω;
- Α! Και μεις από κει περάσαμε κι ήρθαμε εδώ πάνω.
- Θα σκίσω τα φουστάνια, τα ποδάρια, θα ματώσω.
- Α! Κι εμείς από κει περάσαμε!

Το όραμα αυτό θέλει να δείξει ότι, για να κάνεις το καλό, θα ιδρώσεις, θα ματώσεις. Ναι.

Γι' αυτό "στενή και τεθλιμμένη η οδός". Την ευτυχία, τα γέλια ο Θεός τα κράτησε για την άλλη τη ζωή. Εδώ, σ' αυτή τη ζωή "μακάριοι οι κλαίοντες νυν", "μακάριοι οι δεδιωγμένοι", "μακάριοι οι υβρισμένοι", "μακάριοι οι πτωχοί, ότι υμετέρα εστίν η βασιλεία του Θεού", "μακάριοι οι πενθούντες", "ιδού γαρ ο μισθός υμών πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ" (Λουκ. 6, 20-23, Ματθ. 5, 3-10).

Αλλά ένα είναι το συμπέρασμα· ότι δηλαδή όλος ο βίος του Χριστιανού "ἐν θλίψεσιν" είναι. Και όμως έχει μέσα στις ρίζες της ψυχής του τη χαρά!

Απ' έξω έχει επιφανειακώς την λύπη. Αλλά μέσα εις την ψυχὴν του βασιλεύει η χαρά.

Διότι βαδίζει τον βασιλικόν δρόμον, τον δρόμον του Γολγοθά.

Μετά τον Γολγοθά ήρθε η Ανάστασις. "Ιδού γαρ ήλθε διά του Σταυρού χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ". Αλλά από τον Σταυρό... έτσι είναι.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Γεωργίου Κρουσταλάκη, Ομοτ. Καθηγητή της Παιδαγωγικής της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, "Γέρων Εφραίμ Κατουνακιώτης, Ο Θεολόγος και Παιδαγωγός της ερήμου", εκδόσεις Εν πλω, σσ. 384-386.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

πηγή: pemptousia.gr